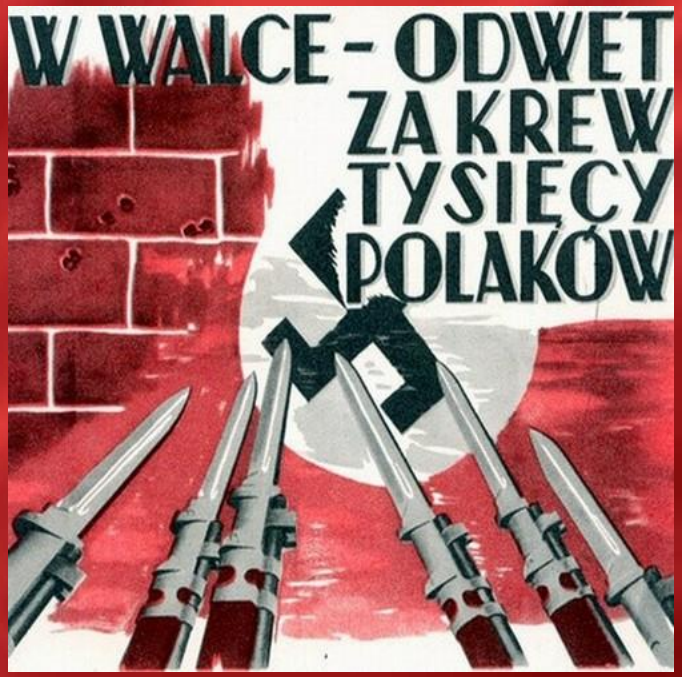
Armia Krajowa

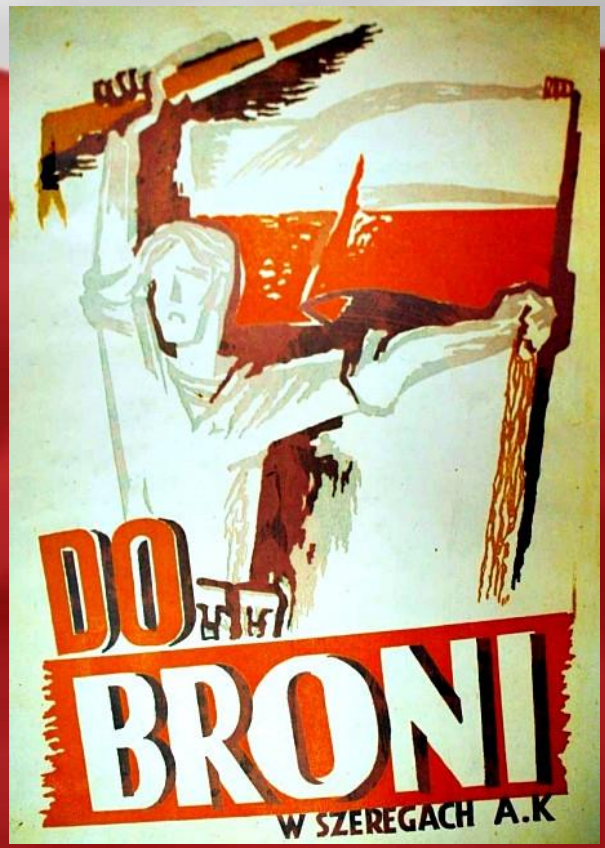

27 września 1939 – powołanie Służby Zwycięstwu Polski,
13 listopada 1939 – rozkazem Naczelnego Wodza powstaje Związek Walki Zbrojnej, opierający się na strukturach SZP.
14 lutego 1942 – przemianowanie rozkazem Naczelnego Wodza Polskich Sił Zbrojnych, gen. Władysława Sikorskiego na Armię Krajową (bez żadnych zmian organizacyjnych, służyło podniesieniu rangi związku zbrojnego do krajowych sił zbrojnych, armii, w skład której weszli wszyscy żołnierze pozostający w czynnej służbie wojskowej).
19 stycznia 1945 rozwiązanie AK.
Armia Krajowa wywodziła się ze Związku Walki Zbrojnej i Polskiego Związku Powstańczego

Armia Krajowa (AK) – zakonspirowane siły zbrojne Polskiego Państwa Podziemnego w latach II wojny światowej, działające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, okupowanym przez Niemcy i ZSRR, podległe Rządowi RP na uchodźstwie i jego Delegaturze na Kraj.

Zadaniem Armii Krajowej było tworzenie struktur wojskowo-organizacyjnych na czas okupacji dla mobilizacji społeczeństwa do walki bieżącej, ochrona Polskiego Państwa Podziemnego oraz odtworzenie armii na czas otwartej walki o niepodległość, czyli przygotowanie kraju do powstania powszechnego.

Struktura organizacyjna

Komenda Główna składała się z ośmiu oddziałów: Organizacyjnego, Informacyjno-Wywiadowczego, Operacyjno--Szkoleniowego, Kwatermistrzowskiego (Zaopatrzenia), Dowodzenia i Łączności, Biura Informacji i Propagandy, Finansów i Kontroli oraz Szefostwa Biur Wojskowych (Administracja Zmilitaryzowana), miała też własnych duszpasterzy. Jako odrębną jednostkę utworzono w styczniu 1943 **Kedyw**(Kierownictwo Dywersji Komendy Głównej Armii Krajowej), przeprowadzający akcje dywersyjne i specjalne.

W momencie maksymalnej zdolności bojowej (lato 1944) siły AK liczyły ok. 390 tys. osób, w tym 10,8 tys. oficerów. Kadrę oficerską sprzed wojny uzupełniano absolwentami tajnych kursów oraz przerzucanymi do kraju cichociemnymi.

ARMIA KRAJOWA

Struktury terenowe w 1944

Komendanci Główni Armii Krajowej

Komendant Główny AK podlegał Naczelnemu Wodzowi Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie oraz był w zależności politycznej od Delegata Rządu. Funkcję tę pełnili:

Gen. dywizji

Michał Tokarzewski-Karaszewicz (Torwid)

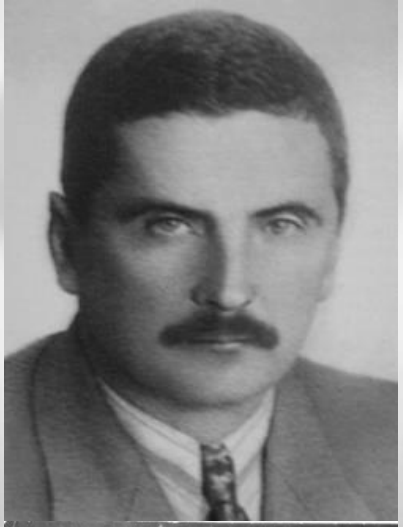
27 IX 1939 – III 1940

Gen. broni

Kazimierz Sosnkowski (Godziemba)

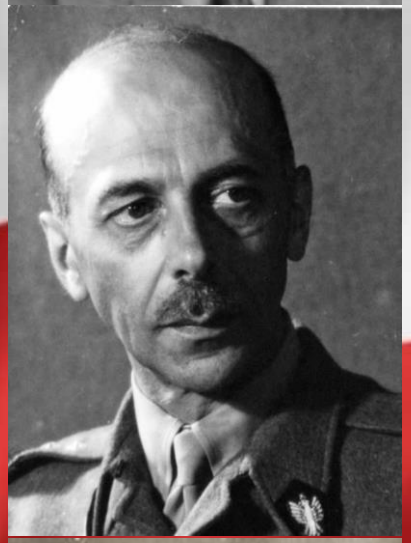
III 1940 – 18 VI 1940

Gen. dywizji

Stefan Rowecki (Grot)

18 VI 1940 – 30 VI 1943

Gen. dywizji

Tadeusz Komorowski (Bór)

VII 1943 – 2 X 1944

Gen. brygady

Leopold Okulicki (Niedźwiadek)

3 X 1944 – 17 I 1945

Przysięga Żołnierzy AK

Przyjmowany:

„W obliczu Boga Wszechmogącego i Najświętszej Maryi Panny, Królowej Korony Polskiej kładę swe ręce na ten Święty Krzyż, znak Męki i Zbawienia, i przysięgam być wiernym Ojczyźnie mej, Rzeczypospolitej Polskiej, stać nieugięcie na straży Jej honoru i o wyzwolenie Jej z niewoli walczyć ze wszystkich sił – aż do ofiary życia mego.

Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej i rozkazom Naczelnego Wodza oraz wyznaczonemu przezeń Dowódcy Armii Krajowej będę bezwzględnie posłuszny, a tajemnicy niezłomnie dochowam, cokolwiek by mnie spotkać miało.

Tak mi dopomóż Bóg.”

Przyjmujący:

„Przyjmuję Cię w szeregi Armii Polskiej, walczącej z wrogiem w konspiracji o wyzwolenie Ojczyzny. Twym obowiązkiem będzie walczyć z bronią w ręku. Zwycięstwo będzie twoją nagrodą.

Zdrada karana jest śmiercią.”

Akcja „Burza”

Wydarzenia w 1943 na froncie sowiecko-niemieckim postawiły przed rządem polskim w Londynie kwestię ustosunkowania się do prawdopodobnego wkroczenia Armii Czerwonej na ziemie polskie. 26 października 1943 Rząd i Naczelny Wódz wydali instrukcję dla kraju. Zakładała ona prowadzenie działań sabotażowo-dywersyjnych wymierzonych w cofające się oddziały niemieckie.

Cele Operacji Burza:

- Walka z Nazistowskimi Niemcami.
- Przekonanie ZSRR do uznania Rządu Polskiego.
- Uświadomienie władzom radzieckim, że na wyzwolonych z okupacji niemieckiej terenach Polski w granicach sprzed 1939 gospodarzami są Polacy.
- Zanegowanie alianckiego podziału na strefy operacyjne, w myśl którego Polska znajdowała się w radzieckiej strefie operacyjnej i wojska aliantów zachodnich ani oddziały im podporządkowane tu nie operowały.
- Spowodowanie przybycia do Polski sił aliantów zachodnich i jednostek Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie.

Powstanie Warszawskie

Powstanie warszawskie (1 sierpnia – 3 października 1944) nie było zaplanowane jako część planu "Burza", jednak sytuacja polityczna i militarna oraz zamiary niemieckie wobec Warszawy i jej ludności skłoniły Delegata Rządu na Kraj i dowództwo AK do podjęcia walki o stolicę. Siły Armii Krajowej w Warszawie liczyły 50 tys. żołnierzy, dowodzonych przez ppłk. Antoniego Chruściela "Montera". Do działań przystąpiły także oddziały innych ugrupowań, które podporządkowały się dowództwu AK: Narodowe Siły Zbrojne, Polska Armia Ludowa, Korpus Bezpieczeństwa, Armia Ludowa (łącznie ok. 5 tysięcy).

Powstanie warszawskie było wymierzone militarnie przeciw Niemcom, a politycznie przeciw ZSRR oraz podporządkowanym mu polskim komunistom. Dowództwo AK planowało samodzielnie wyzwolić stolicę jeszcze przed wkroczeniem Armii Czerwonej, licząc, że uda się w ten sposób wzmocnić międzynarodową pozycję rządu RP na uchodźstwie oraz powstrzymać realizowany przez Stalina proces sowietyzacji Polski. Po wybuchu powstania Armia Czerwona wstrzymała ofensywę na kierunku warszawskim, a radziecki dyktator konsekwentnie odmawiał udzielenia powstaniu poważniejszej pomocy.

Wsparcie udzielone powstańcom przez USA i Wielką Brytanię miało natomiast ograniczony charakter i nie wpłynęło w sposób istotny na sytuację w Warszawie. W rezultacie słabo uzbrojone oddziały powstańcze przez 63 dni prowadziły samotną walkę z przeważającymi siłami niemieckimi, zakończoną kapitulacją 3 października 1944 roku.

Upadek Armii Krajowej

Po powstaniu Warszawskim Polscy żołnierze AK dalej walczyli z Niemcami aby wyzwolić swoją Ojczyznę.

19 stycznia 1945 roku rozwiązano Armię Krajową. Większość żołnierzy AK nie poddała się demobilizacji.

Żołnierze polskiego podziemia byli prześladowani przez Rosjan i polskich komunistów. Nieoficjalnie przypuszcza się, że w ramach prześladowań Rosjanie i polskie UB zabiło 200 tysięcy osób. Tych, którzy walczyli nadal, nazywamy **„ Żołnierzami Wyklętymi”. 1 marca czcimy ich pamięć.**

